

زرنگ کپ تاون

طنزیم

هومن جعفری

این پاتوسی هم ناقلابرای خودش زرنگ است‌ها. بعد از چند فصل بازی در ایران هنوز با انتقال قرضی می‌آید. باشگاهش هم هر سال قیمت را می‌برد بالا. الان هم بیانیه داده‌اند که از چند کشور دیگر پیشنهاد دارد و بر نمی‌گردد و این حرف‌ها! بعد آن بابایی هم که چند وقت پیش در استودیوهای تلویزیونی داشت دنبال مدیران باشگاه‌های مختلف می‌گشت که پاتوسی را به آنها ببندازد، پدر بزرگ من بود دیگر!

تبریک به تراکتور

یک تبریکی به تراکتورسازی بابت جدایی جفرسون مدافع برزیلی این تیم بگوییم. دستکم این یکی بدون شکایت از تیم به فیفا و جنگ وجدال فسخ کرده البته تازمانی که خلافتش ثابت شود!

اسکوچیچ در نقطه صفر

بازگشت به اصل خویشن

سامان موحدی راد

دراگان اسکوچیچ امروز به ایران می‌رسد تا کم‌کم برنامه تیمی که قرار است در پاییز در یک آزمون مهم شرکت کند را پایه‌ریزی کند. حداقل در بعد روانی می‌توان گفت که کرونا به مدد اسکوچیچ و تیم‌اش آمد و دوری شش ماهه از رقابت‌ها موجب شد تا خیلی‌ها پاییز و زمستان ناراحت‌کننده ۹۸ را کم و بیش فراموش کنند. حداقل فشار شدید ناشی از دوباخت پیاپی در زمستان گذشته کمتر شده و بارفتن ویلموتس و آمدن اسکوچیچ و ایجاد یک وقفه شش ماهه همه انتظار چهره جدیدی از تیم ملی دارند اما این، همه وجه مثبت ماجرا نیست.

روی دیگر داستان این است که به هر حال تیم ملی در موقعیت خطرناکی قرار دارد و قبول سرمربیگری تیم ملی در چنین مقطعی دل‌شیر و جاه‌طلبی می‌خواست که گویا اسکوچیچ دارد و حالا باید در پاییز ۹۹ و در دوران فوتبال بعد از کرونا تیم ملی را از بیج‌های خطرناکی به سلامت عبور دهد تا به رقابت‌های رسمی انتخابی جام جهانی برسند. البته که برای به سلامت رسیدن به مقصد راه‌های فراوانی وجود دارد ولی به هر حال و روی کاغذ بهترین مسیری که می‌تواند تیم ملی را به موفقیت برساند و یک اجماع ملی را حول تیم ملی ایجاد کند ارائه یک فوتبال هجومی و مقتدرانه است. اتفاقی که علاوه بر اینکه می‌تواند با عبور تیم ملی از این مرحله اعتماد‌ها با اسکوچیچ را بالا ببرد و او را در تیم محبوب کند، می‌تواند بار دیگر موجب آشتی تماشاگران تیم ملی با سکو‌ها شود؛ اما آیا اسکوچیچ برای ارائه یک فوتبال هجومی چهره مناسبی است؟

برای این کار بد نیست نگاهی به گذشته این مربی کروات در ایران بیندازیم؛ چهره‌ای که در ملوان نامش را بر سر زبان‌ها انداخت و با ارائه یک فوتبال هجومی نوید ظهور یک چهره جدید در فوتبال ایران را داد. با این حال هر چه به پیش آمدیم، از فروغ دوران رویایی او در آنزلی کاسته شد و حتی او سر از لیگ پایین‌تر و تیمی مثل خونه‌به‌خونه در آورد که شاید ضعیف‌ترین نقطه کارنامه مربیگری او در ایران باشد. پس از آن اما او خودش را در صنعت نفت احیا کرد. با این حال یک تفاوت کلی در سبک بازی او دیده می‌شد. اگر چه او از ترکیب‌های مختلف و بعضاً هجومی در صنعت نفت استفاده کرد اما سبک بازی تیمش دیگر به آن فوتبال هجومی زمان ملوان شباهتی نداشت. در واقع چند سال زیست در فوتبال ایران او را با متدهای نتیجه‌گرا و ضدفوتبالی رایج در ایران آشنا کرده بود و او هم مثل خیلی از مربی‌ها راه سعادت را در این روش می‌دید.

به نظر می‌رسد اسکوچیچ در تیم ملی باید به اصل خود بازگردد. باید آن روحیه هجومی را به تیم خود تزریق کند و همان فوتبال با طراوت روزهای نخست در ایران را به نمایش بگذارد.

عکس از نعیم احمدی / ایران ورزشی

تیم ملی هیجان‌انگیز اسکوچیچ

در انتظار یک چیدمان جذاب

آیسان سعیدی

دراگان اسکوچیچ در فصل جاری در نفت آبادان تا اندازه‌ای برند خود را در فوتبال ایران دوباره احیا کرد. بعد از یک ناکامی عجیب با باشگاه بی‌ هویت خونه به خونه در لیگ یک که انتخاب بد و اشتباه برای اسکوچیچ محسوب می‌شد، وی بانفت خود را سر زبان‌ها انداخت. نتایج قابل قبول او بانفت در لیگ برتر سبب شد تا اسکوچی در چاه ویلی که فدراسیون فوتبال قرار گرفته بود، ناگهان سرمربی تیم ملی شود.

دراگان اسکوچیچ در ۱۸ هفته‌ای که این فصل روی نیمکت نفت آبادان نشست، از ۶ آرایش مختلف استفاده کرد و نتایج قابل قبولی گرفت. او تقریباً تمامی سیستم‌های رایج در فوتبال ایران را در نفت استفاده کرد؛ ۲-۵-۳، ۴-۴-۲، ۳-۳-۴، ۱-۳-۶. با این وجود با توجه به بازیکنان نفت، ۳-۳-۴ آرایش محبوب دراگان بود که ۸ مرتبه از آن استفاده کرد و ۳ بازی را هم برنده شد. نفت آبادان هر دو مسابقه‌ای که با اسکوچیچ ۲-۴ خطی (استفاده از دو هافبک دفاعی) بازی کرد را هم برنده شد و هیچ گلی نخورد.

حالا و با توجه به این سلیقه تاکتیکی می‌توان به این نتیجه رسید که او در تیم ملی هم آرایشی نزدیک به ۳-۳-۴ محبوبش در نفت خواهد داشت. تعدد مهره‌های باکیفیت در فاز تهاجمی تیم ملی، دراگان را وادار می‌کند که به سمت یک آرایش تهاجمی‌تر برود. در میان چیدمان‌های مورد استفاده او، ۳-۳-۴ بیشتر از بقیه به سلیقه اسکوچی و البته مهره‌های موجود در کلونی تیم ملی نزدیک است.

در کنار آن می‌توان به ۲-۴-۴ نیز فکر کرد که در آن با هر فرمتی، چه شکل دیاموند و چه شکل خطی، تعدد مهره‌های تهاجمی بیشتر به چشم می‌آید. آنچه مسلم است اسکوچیچ در تیم ملی در بازی‌های باقی‌مانده باید تنه‌ای برد فکر کند تا بتواند از مهلکه حذف زودهنگام در راه جام جهانی بگریزد و از همین رو قطعاً آرایش تیم ملی در ۴ بازی باقی‌مانده تهاجمی خواهد بود. بنابراین باید منتظر یک تیم ملی هجومی باشیم که از بیشترین نفرات تهاجمی در قالب یک چیدمان جذاب استفاده خواهد کرد.

می‌کند و در این راه با استفاده مناسب از سیستم بازی تیم حریف، بهره کامل را به نفع خود می‌برد. در بین ۸ سیستم انتخاب شده توسط دراگان، تکرر استفاده و درصد موفقیت دو سیستم ۳-۳-۴ و ۲-۴-۴ از مابقی سیستم‌ها بیشتر بوده و اتفاقاً این دو سیستم دقیقاً همان‌هایی هستند که تیم ملی ایران امکان بهترین بهره‌وری را از آنها دارد.

باتوجه به شرایط نابسامان ایران در گروه مقدماتی جام جهانی و نیاز مبرم ملی‌پوشان به برد در هر ۴ بازی پیش رو احتمالاً دراگان اسکوچیچ در مهرماه و آبان‌ماه پیش‌رو از سیستم ۳-۳-۴ محبوبش در برابر کامبوج، بحرین، هنگ‌کنگ و عراق استفاده خواهد کرد که با در نظر گرفتن قابلیت‌های لیست بازیکنان تیم ملی، بهترین سیستم هجومی به حساب می‌آید. تعدد مهره‌های باکیفیتی همچون علیرضا جهانبخش، کاوه رضایی، مهدی طارمی، سردار آزمون و جوان‌ترهایی مثل علی قلی‌زاده و مهدی ترابی در پست‌های هجومی باعث می‌شود تا دست دراگان برای انتخاب ترکیب خط حمله به نحو احسن باز باشد و با انتخاب هافبک‌های مجربی مثل امید ابراهیمی، سعید عزت‌اللهی، اشکان دژآگه و علی کریمی خیال اسکوچی از اجرای فرامین مورد نظرش در سیستم محبوب ۳-۳-۴ راحت باشد. در شرایط حساس ترو بازی‌های مهم‌تری مثل دیدار برابر عراق هم دراگان می‌تواند تیمش را با سیستم ۲-۴-۴ روانه میدان کند.

انبار مهمات تیم ملی برای بازی با آرایش دیاموند و خطی در این سیستم آماده است و بهره‌مندی از بازیکنان چندپسته مثل جهانبخش، انصاری فرد و ترابی هم می‌تواند کفه ترازوی بازی را به نفع اسکوچیچ و شاگردانش سنگین کند. قدر مسلم این است که تیم ملی ایران چه با سیستم مالکانه و شناور و چه با تاکتیک ضدحمله و بازی سرعتی محکوم به پیروزی در ۴ فینال آتی است و ۱۷ مهر ۹۹ باید شروع پرواز ملی‌پوشان به سمت قطر باشد؛ استوار و کوبنده.

برای نیمکتی که در طول تاریخش بزرگانی مانند ایویچ، بلاژویچ، منصور پورحیدری، حشمت مهاجرانی، علی دایی، برانکو ایوانکوویچ و کارلوس کی‌روش را به خود دیده است، شاید

کمی نامتعارف و ناموزون باشد که عنوان چهل و هفتمین سکان‌دارش به دراگان اسکوچیچ برسد اما فوتبال همیشه معدن شگفتی‌ها و اتفاقات خارق‌العاده بوده است.

دراگان اسکوچیچ که او را دیگر به عنوان سرمربی یوزهای ایرانی می‌شناسیم برای تکیه زدن به صندلی رهبری تیم ملی ایران اما راه دور درازی را پیموده و دروانفسای بحران‌های مدیریتی و بلاتکلیفی فدراسیون فوتبال شاید بهترین و محتمل‌ترین انتخاب ممکن برای سئول‌نشینان تلقی می‌شد. دراگان که ورودش به ایران با هدایت ملوان و نتایج مثبت با این تیم خزری همراه بود، در سال ۹۲ نیز برای هدایت تیم ملی کشورمان ابراز علاقه کرد اما دست تقدیر او و تیم ملی را در سال ۹۸ به یکدیگر رساند. سرمربی سابق تیم‌های العربی کویت، النصر عربستان، فولاد و رییقای کرواسی فصل جاری را با زردهای آبادانی شروع کرد و در ۱۸ هفته حضورش روی عرشه کشتی صنعت نفت نتایج نسبتاً خوب و قابل قبولی را بر جای گذاشت تا بار ستگاری در جنوب کشور مجاز به پرواز از آبادان به تهران شود.

اسکوچی نشان داده در فوتبال ایران از تغییر تاکتیک واهمه‌ای ندارد و مربی‌ای نیست که صرفاً به یک یا دو تاکتیک و سیستم منحصر به فرد اعتقاد داشته باشد. نگرش تغییرپذیر و چالشی دراگان اسکوچیچ یکی از مهم‌ترین عوامل پیروزی برزیلی‌های آبادان برابر غول‌هایی مانند سپاهان و تراکتور بوده و رسیدن صنعت نفت به رتبه هفتم حاصل فوتبال شناور و پویای خوزستانی‌ها با تفکرات اسکوچی بوده است. دراگان ثابت کرده که بر اساس داشته‌ها و توانایی‌های تیم تحت هدایتش تصمیم به اتخاذ سیستم و تاکتیک

میعاد نیک

